

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 27)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

MƯỜI MỘT NĂM SAU (Tiếp).

***/ Sài Gòn, tháng 10/1982**

Tháng 10/1982, nhận tin gia đình Sơn nhiều hơn. Các chị của Sơn gửi cho Noel một thùng quà, còn Sơn thì gửi đến tôi một lá thư có kèm ảnh. Đây thật là điều không ngờ đến. Không bao giờ tôi nghĩ rằng Sơn sẽ viết về tôi khi Sơn đã có gia đình và tôi thì *lại không hề một lần tỏ ra muốn liên lạc*. Vì vậy buổi chiều nhận thư, tôi thật bàng hoàng. Khuôn mặt Sơn vẫn đẹp, không già đi bao nhiêu, nét ăn chơi vẫn hẳn rõ trên đầu môi, cuối mắt...

***/ Thư Sơn viết:**

Cali, ngày 8/9/1982

Thu Vân và Noel của anh,

Hôm nay anh mới thật sự đủ can đảm ngồi viết cho em và con ít hàng sau những tháng năm xa cách. Mười một năm trôi qua, ngồi ôn lại đời mình, anh mới thấy là đã đánh mất đi một kho tàng vô giá. Đã một lần (qua chị Thành), được

nhìn ảnh em và con chụp tại nhà Mẹ, lòng anh se thắt, tưởng như đang nhìn thấy cả hai bằng xương bằng thịt. Anh xúc động đến dường ngỡ ngàng. Em gầy đi, vẻ nhìn khác lạ u uất hơn 11 năm trước, mái tóc dài vẫn buông xõa trên vai như ngày nào anh yêu dấu, dáng dấp nhỏ nhỏ thanh tao thời gian nào anh từng áp ủ... Giờ đây tất cả đã xa cách muôn trùng. Lòng anh thật ăn năn hối hận.

Anh cảm ơn Thượng Đế đã ban cho em một nghị lực vô thường mà ngay chính anh cũng không thể nào có được. Em hãy tha thứ cho anh! Anh biết em là người có tâm hồn vị tha cao quý, nhưng sao vẫn cảm nghe như đang mang một tội hình.

Đáng lẽ sau khi xa em và con, chạy thoát đến tận nước Mỹ trong kỳ di tản 75, anh phải liên lạc về em ngay mới đúng. Nhưng anh thú nhận mình e ngại nếu chưa được sự đồng ý của em. Anh sợ tỏ ra không biết điều. Nên đành để ngày tháng trôi qua, một thứ thời gian thật buồn và dài đằng đẵng.

Cho đến khi biết được chút ít tin tức về em qua Đồng, lòng anh nôn nao như mở hội, cầu mong một ngày sẽ nhận được một lá thư do chính tay em viết cho riêng anh (như hôm nay anh đang viết cho em), mong được nhìn lại nét chữ anh đã từng thấy nhiều lần thời gian còn sống bên nhau.

Em yêu dấu,

Cho anh được phép vẫn gọi em như thế bởi dẫu giữa chúng ta giờ đây chỉ còn những đồ nát thì anh cũng xin em đừng lừa sự đổ nát ấy xuống vực sâu, để anh còn tưởng nhớ được những gì anh đã có trong tay 11 năm xưa.

Lòng anh thật bàng hoàng khi thấy lại Noel, đứa con của chúng mình. Trời ơi, sao con lớn quá! Đứa con mà anh chỉ được một lần bế trong tay, giờ đã cao gần bằng mẹ.

Noel giống em nhiều lắm. Nét mặt kiêu ngạo thông minh chẳng kém gì mẹ. Anh yêu nó quá! Anh vẫn nhớ lần cuối được gặp Noel là ngày con mới chập chững biết đi, nước da trắng nõn, đôi mắt buồn và đen lay láy. Còn bây giờ thật khác. Anh cảm ơn em đã gửi hình hai mẹ con, nếu không, anh cũng chẳng hình dung được Noel như thế nào.

Đọc thư em, biết con đang mang bệnh suyễn, anh buồn lắm. Anh sẽ gửi thuốc về cho con uống.

Thư em viết cho chị Thành, anh vẫn nhận ra những ý nghĩ tuyệt vọng. Sao vậy em? Một người đàn bà can đảm và bên cạnh có Noel kiêu hãnh như thế sao vẫn còn mang nhiều chán nản? Những ý nghĩ viễn vông sẽ giết dần mòn cuộc đời em và con. Anh xin em một lần nghe anh khuyên bảo. Anh vẫn biết em cầu mong cho con một ngày được thoát ách CS thì ở đây anh cũng chẳng khác gì em trong ý nghĩ đó.

Bây giờ cho anh hỏi thăm Mẹ và các em như thế nào? Trọng và Thủy có thư về cho gia đình không? Xin cho anh nhắn lời hỏi thăm Mẹ và các em được nhiều sức khoẻ.

Nhận thư anh, xin em cố gắng hỏi âm cho anh ít chữ gọi là! Anh trông đợi thư em từng giờ từng phút kể từ nay.

Anh ngừng bút.

Cầu xin Thượng Đế đem lại cho em, cho con và gia đình sự bình an. Cho phép anh được hôn em và con.

Anh. Đỗ Sơn.

[]

Tâm hồn tôi là cả một khối ngậm ngùi sau khi đọc thư. Những giòng chữ cơ hồ đánh thức nỗi nghi ngờ đã 11 năm im ngủ. *Ngày xưa... Ngày xưa... Có phải Sơn mang mặc cảm tôi không hề yêu Sơn nên luôn luôn bày tỏ cho tôi thấy những "đàn bà của mình" để gợi lòng ghen trong tôi? Thế nhưng tôi đã không ghen mà là từ bỏ.* Tôi kiêu hãnh quá trước Sơn để đến nỗi gây ra đổ vỡ. Đạo đó chúng tôi không hề hiểu nhau. Tôi không hiểu được cái mặc cảm thua kém của Sơn về tôi, và Sơn cũng không hiểu được tấm lòng tha thiết của tôi cho anh.

Buổi chiều ngồi với đứa con trong La Pagode, tự dung thấy thương cho Noel (và cả chính mình) không ít. Cái gì cũng đều là dở dang trong hai định mệnh. *Thượng Đế thật không công bình với tôi, ngài thử thách tôi nhiều quá, gần như trọn một kiếp đời chỉ là đối diện và chịu đựng sự thử thách.*

***/ Đêm, sau buổi trình diễn,
trở về, ngồi viết cho Sơn.**

Sài Gòn, 28/10/1982

Hôm nay nhận thư 8 tháng 9 của anh, em thật cảm động. 11 năm rồi mới nhìn thấy lại anh. Anh vẫn trẻ trung linh hoạt, chỉ khác là cái vẻ linh hoạt ấy giờ đây không còn làm em đau khổ, như ngày xưa mỗi lần anh bỏ em mà đi...

Nhận thư anh, cả nhà đều đọc. Em cũng đưa cho Noel nhưng nó chối từ không nhận, chỉ cầm cái ảnh anh lên xem thật lâu, nét mặt có phần biến đổi. Buổi chiều đi chơi với nó, em hỏi: "Con không vui khi nhận tin cha con sao?" Nó lắc đầu không tỏ bày gì cả.

Em nghĩ cá tính của Sơn và em đều có trong nó. Đó là sự che giấu tình cảm đến gần như tàn nhẫn với chính mình.

Anh thân mến,

Em cảm ơn anh đã viết về em. Mười một năm qua dẫu không liên lạc nhưng em không hề oán trách anh điều gì. Tự nghĩ “chỉ là định mệnh!” và em thân nhiên chấp nhận định mệnh không chút than van.

(...)

Lúc ba tuổi, bắt đầu nảy nở trí khôn, Noel hay thắc mắc tìm hiểu tất cả mọi chuyện. Thì một lần nó hỏi Bà Ngoại: "Thằng nhỏ (nhà bên cạnh) hay kêu 'bố về, bố về' nghĩa là sao?"

Bà Ngoại giải thích: "Bố là người làm ra tiền để nuôi mọi người trong nhà."

Nó lại hỏi: "Bố của nhà mình là ai?"

"Là Bà ngoại, vì bà Ngoại làm ra tiền nuôi mẹ và các dì."

Từ đó cho đến tận nay, nó vẫn gọi Bà Ngoại là Bố, em là Mẹ, Châu là Mẫn, My là Bu và Huyền là Me.

Lớn hơn chút nữa, nó thắc mắc: "Cha con đâu?"

Em đáp: "Cha con đi đánh giặc chết rồi!"

Một lần nghe người bạn gái kể: "Mình hỏi Noel 'Bố con đâu?' tức thì nó hỏi lại: 'Bố đàn ông hay bố đàn bà?' Ngạc nhiên lắm, hỏi tiếp: 'Bố đàn ông thì sao mà bố đàn bà thì sao?' Nó bình thản đáp: 'Bố đàn ông đi đánh giặc chết rồi. Còn bố đàn bà thì đi công việc.'"

Tâm hồn Noel rất đa cảm.

Năm 1973, hai mẹ con giang hồ lên Dalat sống. Sáng đi dạy ở Trung tâm Giáo dục Hùng Vương, mang nó theo vào lớp, cho ngồi một góc nghịch với cây bút chì và tờ giấy; các đứa học trò con gái rất thương Noel, thích chơi đùa với nó. Tối đi đàn ở vũ trường cũng mang nó theo, để nằm ngủ trên ghế nệm trong phòng nhảy, đắp lên mình chiếc áo manteau của mẹ, chờ tan buổi trình diễn lúc đã khuya.

Một buổi sáng trễ giờ dạy, chuyển xe đò Chi Lăng vừa ngừng nơi đầu dốc dẫn vào trường học cho hai mẹ con xuống, em bước vội vàng gần như lôi nó chạy thì nó vấp té, máu ra ướt cả đầu gối. Trong khi em mãi lo lấy khăn tay buộc vết thương, chợt nghe nó hỏi:

"Mẹ ơi, con chim gì kêu tiếng hay quá?"

Em đâm bất ngờ vì sự phát triển quá sớm nổi dùi dàng trong tâm hồn Noel. Thay vì la khóc thì bản-chất-đa-cảm-của-đứa-trẻ-lên-ba-trong-nó chỉ lắng nghe tiếng chim hót!

Bà Ngoại rất đau lòng theo cuộc sống giang hồ vô định của hai mẹ con, muốn giữ Noel lại Sài Gòn. VẬY mà một đêm, trên một góc sân khấu của dancing Duy Tân, Dalat, nó ghé tai em nói nhỏ:

"Con bằng lòng ngồi yên cho Mẹ đàn, nhưng Mẹ đừng đuổi con về Sài Gòn ở với Bố. Con muốn ở đây với Mẹ."

Nghe chữ "đuổi" nó dùng mà đau đớn đến dại cả tim, em đã khóc trong tiếng đàn mình ngay trên sân khấu.

Một ngày, vắng bật tin em, Mẹ lần dò lên tận Dalat, cùng người họ hàng đi kiếm khắp nơi. Chừng mở cửa căn nhà số 55 Calmette em thuê, thấy cả em lẫn Noel đang bị sốt nặng, Mẹ đưa về Sài Gòn. Từ đó em để nó lại nhà, tự đánh đổi hạnh

phúc của mình cho niềm vui của Mẹ và cả cho cuộc sống yên lành trong gia đình của Noel.

Giờ đây biết anh có vợ đẹp con ngoan, em cũng mừng. Định mệnh em và Noel buồn quá nhưng không hẳn là do anh hoặc bất cứ ai làm nên điều ấy. Vì thế 11 năm nay, có những lần nghĩ đến anh, em chỉ thấy ngậm ngùi thương xót cho Noel chứ không là oán trách anh điều gì. Mọi tình cảm bông bột của 11 năm trước lắng hẳn xuống, em trầm tĩnh sâu sắc hơn trong những nhận định, nhất là về tương lai Noel. Đó là mối quan tâm lớn của em. Ở VN hay đi ngoại quốc, em vẫn muốn trang bị cho Noel một vốn liếng học thức dồi dào trước khi bước chân vào cuộc sống.

Hiện nay, em đang là violoniste biểu diễn trên sân khấu La Pagode ở Sài Gòn, làm việc từ 5 giờ chiều đến 8:30 tối mỗi đêm.

Mẹ lúc này già lắm, đau khổ quá nhiều nên tóc bạc trắng, nhất là từ sau khi Ngọc Huyền bị mất tích luôn trong một chuyến vượt biển, Mẹ lại càng yếu sức. Bà thương Noel đặc biệt hơn mọi đứa khác trong vòng nội ngoại.

Em cảm ơn tấm lòng anh đã nghĩ đến em và Noel. Em xin ngừng. (Thu Vân).

[]

(Tiếp bài 28 -Hết)

[]